

3) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13, zmienionej dyrektywą 2011/83,

należy interpretować w ten sposób, że:

warunku umowy o świadczenie usług prawnych zawartej między adwokatem a konsumentem określającego zgodnie z zasadą stawki godzinowej cenę za te usługi i w związku z tym wchodzącego w zakres głównego przedmiotu tej umowy nie można uznać za nieuczciwy z tego tylko powodu, że nie spełnia wymogu przejrzystości przewidzianego w art. 4 ust. 2 tej dyrektywy, ze zmianami, chyba że państwo członkowskie, którego prawo krajowe znajduje zastosowanie do przedmiotowej umowy, wyraźnie przewidziało, zgodnie z art. 8 tej dyrektywy, ze zmianami, że zakwalifikowanie warunku jako nieuczciwego wynika z samego tego faktu.

4) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13, zmienionej dyrektywą 2011/83,

należy interpretować w ten sposób, że:

w przypadku gdy umowa o świadczenie usług prawnych zawarta między adwokatem a konsumentem nie może dalej obowiązywać po wyłączeniu z niej warunku uznanego za nieuczciwy, który określa cenę usług zgodnie z zasadą stawki godzinowej, a usługi te zostały wykonane, to nie stoją one na przeszkodzie temu, by sąd krajowy przywrócił sytuację, w jakiej znajdowałby się konsument w braku tego warunku, nawet jeśli skutkuje to nieotrzymaniem żadnego wynagrodzenia przez przedsiębiorcę. W przypadku gdyby unieważnienie umowy w całości naraziło konsumenta na szczególnie niekorzystne konsekwencje, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego, przepisy te nie stoją na przeszkodzie temu, by sąd krajowy zarządził skutkom nieważności wspomnianego warunku poprzez zastąpienie go przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym lub mającym zastosowanie w przypadku porozumienia stron tej umowy. Przepisy te stoją natomiast na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy zastąpił niedozwolony warunek, którego nieważność stwierdzono, sądowym oszacowaniem poziomu wynagrodzenia należnego za wspomniane usługi.

(¹) Dz.U. C 368 z 13.9.2021.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 stycznia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht München I – Niemcy) – KT, NS/FTI Touristik GmbH (Sprawa C-396/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa (UE) 2015/2302 – Artykuł 14 ust. 1 – Imprezy turystyczne i powiązane usługi turystyczne – Wykonanie umowy o udział w imprezie turystycznej – Odpowiedzialność danego organizatora – Środki przeciwdziałające globalnemu rozprzestrzenianiu się choroby zakaźnej – Pandemia COVID-19 – Ograniczenia podjęte w docelowym miejscu podróży, w miejscu zamieszkania podróżnego oraz w innych krajach – Niezgodność usług świadczonych w ramach imprezy turystycznej – Odpowiednia obniżka ceny tej imprezy turystycznej]

(2023/C 71/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht München I

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: KT, NS

Strona pozwana: FTI Touristik GmbH

Sentencja

Artykuł 14 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniającej rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylającej dyrektywę Rady 90/314/EWG,

należy interpretować w ten sposób, że:

podróżny ma prawo do obniżki ceny imprezy turystycznej, w sytuacji gdy niezgodność usług turystycznych objętych jego imprezą turystyczną spowodowana jest ograniczeniami nałożonymi w docelowym miejscu podróży w celu przeciwdziałania rozprzestrzenianiu się choroby zakaźnej, a takie ograniczenia zostały nałożone również w jego miejscu zamieszkania oraz w innych krajach z powodu globalnego rozprzestrzeniania się tej choroby. Aby owa obniżka ceny była odpowiednia, powinna ona zostać oceniona w odniesieniu do usług objętych daną imprezą turystyczną i odpowiadać wartości usług, których niezgodność została stwierdzona.

(¹) Dz.U. C 382 z 20.9.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 12 stycznia 2023 r. – Frédéric Jouvin/Komisja Europejska

(Sprawa C-719/21 P) (¹)

[Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Artykuł 101 TFUE – Skarga do Komisji Europejskiej – Decyzja Komisji o odrzuceniu skargi – Skarga o stwierdzenie nieważności – Termin na złożenie odpowiedzi na odwołanie]

(2023/C 71/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Frédéric Jouvin (przedstawiciel: L. Bôle-Richard, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Boitos, B. Ernst i A. Keidel, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Frédéric Jouvin zostaje obciążony, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 64 z 7.2.2022.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 stycznia 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – postępowanie karne przeciwko MV

(Sprawa C-583/22 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca policyjna i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Decyzja ramowa 2008/675/WSiSW – Artykuł 3 ust. 1 – Zasada uwzględniania uprzednich wyroków skazujących zapadłych w innym państwie członkowskim – Obowiązek uznania, że z tymi wyrokami skazującymi wiążą się skutki równoważne skutkom wiążącym się z uprzednimi krajowymi wyrokami skazującymi – Przepisy krajowe dotyczące wymierzania kary łącznej w wyroku łącznym – Wielość przestępstw – Określenie wymiaru kary łącznej – Górna granica 15 lat dla ograniczonych czasowo kar pozbawienia wolności – Artykuł 3 ust. 5 – Wyjątek – Przestępstwo popełnione przed wydaniem lub wykonaniem wyroków w innym państwie członkowskim]

(2023/C 71/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strona w postępowaniu głównym w sprawie karnej

MV